



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014, ako i jeho opravným uznesením sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako i práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako i jeho opravným uznesením sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 (ďalej ako „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti, ako i z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení navrhovateľa v pôvodnom konaní bol účastníkom konania o invalidnom dôchodku. V úvode sťažnosti, poukazujúc na pochybenie najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014, sťažovateľ upriamuje pozornosť na vydanie opravného uznesenia zo strany najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 na základe jeho písomnej žiadosti.

Sťažovateľ sa domnieva, že „... najvyšší súd v opravnom uznesení vychádzal z nesprávnej skutočnosti - predpokladu, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006 je právoplatné. Nie je tomu tak. Nemôže byť právoplatné rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ktoré mi Sociálna poisťovňa odmieta vydať a nevysporiadal sa s tým ani Krajský súd v Košiciach, napriek tomu, že práve Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 9 So 123/2009 zo dňa 30. júna 2010 poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach sa nevysporiadal so zásadnou otázkou v tomto prípade, a to rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006, ktoré som ja ako navrhovateľ nikdy nedostal. Sociálna poisťovňa toto rozhodnutie tajila a tají, aj napriek urgenciám navrhovateľa, písomne aj prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach. Toto rozhodnutie Krajský súd v Košiciach od Sociálnej poisťovne ústredie nevyžiadal, mne ho nezabezpečil, a tým mne ako navrhovateľovi a ako občanovi, tak Krajský súd v Košiciach, ako aj Sociálna poisťovňa ústredie, odopreli poznať toto rozhodnutie štátneho orgánu.“.

3. Sťažovateľ zároveň ústavnému súdu oznamuje podanie dovolania prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) tak proti napadnutému rozsudku, ako i proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Pozornosť ústavného súdu taktiež upriamuje na oznámenie krajského súdu zo 14. januára 2015, ktorým mu krajský súd okrem iného oznámil neprípustnosť podania dovolania v dôchodkových veciach v zmysle ustanovenia § 250s zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), z čoho sťažovateľ následne dôvodí „... vyčerpanie opravných prostriedkov ako jeden z atribútov prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy...“.

4. Podľa názoru sťažovateľa „... došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý súdny proces...“, v dôsledku čoho žiada ústavný súd o zrušenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014, ako i jeho opravného uznesenia sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014. Súčasne ústavný súd žiada o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

5. Po tom, čo ústavný súd upriamil pozornosť sťažovateľa na možnosť sprístupnenia právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi prostredníctvom Centra právnej pomoci, bolo 3. marca 2015 ústavnému súdu doručené splnomocnenie udelené advokátke JUDr. Lechmanovej na zastupovanie sťažovateľa pred ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 143/2015, ako i doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľ v celom rozsahu zotrúva na svojej pôvodnej sťažnosti a opakovane zdôrazňuje, že „... rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006 nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, pretože sťažovateľovi nikdy nebolo doručené a doklad o tom, že by uvedené rozhodnutie malo byť sťažovateľovi doručené Sociálna poisťovňa ani v súdnom konaní preukázať nevedela. ...“

V prípade sťažovateľa vychádzal najvyšší súd z nesprávnej a ničím neoverenej skutočnosti, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 08. marca 2006 je právoplatné.

V danej právnej veci sťažovateľa došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a to vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Sťažovateľovi nebolo umožnené vyjadriť sa k rozhodnutiu Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006, keďže mu toto rozhodnutie nikdy nebolo doručené a podľa názoru sťažovateľa ani nebolo zo Sociálnej poisťovne doručované.

Sťažovateľ trvá na tom, že v rozhodnutí Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006 malo dôjsť k prepočítaniu dôchodku poistenca, čiže sťažovateľa, z dôvodu výšky invalidného dôchodku pre poistenca. Nároky sťažovateľa mal teda súd v danom prípade posudzovať podľa zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006 pri rešpektovaní § 79 ods. 2 citovaného zákona. ...

Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je ústavne neudržateľným spôsobom odôvodnené a možno ho považovať za arbitrárne. Sťažovateľ trvá na tom, že medzi napadnutým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obsahom základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru označených v sťažnosti existuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.“.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prístup k súdu, na súdnu ochranu a právo na účinný opravný prostriedok zaručený v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru a čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 7 So 3/2013 zo dňa 28. mája 2014, ako aj opravným uznesením Najvyššieho súdu SR č. k.7 So 3/2013 zo dňa 24. septembra 2014 porušené bolo.

2.) Ústavný súd SR týmto zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 7 So 3/2013 zo dňa 28. mája 2014, ako aj opravné uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 7 So 3/2013 zo dňa 24. septembra 2014 a vec vracia na ďalšie konanie.

3.) [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 € (slovom tisíc Eur), ktoré je

Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.) *Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 296,44 € (slovom dvestodevätidesiat šesť Eur a štyridsať štyri centov) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. Marianny Lechmanovej, advokátky, [REDACTED]*

do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR. “

II.

6. Ústavný súd z obsahu sťažnosti (vrátane jej doplnenia), príloh, ako aj z obsahu súdneho spisu vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 6 Sd 77/2011 (týkajúceho sa konania sťažovateľa vo veci invalidného dôchodku) zistil tento skutkový stav relevantný pre posúdenie veci:

6.A Podaním zo 4. októbra 2011, doručeným Sociálnej poisťovni, ústredie (v právnom postavení odporkyne v pôvodnom konaní) 7. októbra 2011, sa sťažovateľ na krajskom súde domáhal preskúmania rozhodnutia 1 č. 500 824 0800 0 z 2. septembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie 1“) a rozhodnutia 2 č. 500 824 0800 0 z 2. septembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie 2“).

Rozhodnutím 1 odporkyňa v zmysle ustanovenia § 263a ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 529/2006 Z. z. priznala sťažovateľovi nárok na čiastočný invalidný dôchodok podľa § 37 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov od 8. marca 2006 v sume 4 372 Sk. Zároveň rozhodla, že v súlade s § 263a ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 529/2006 Z. z. sťažovateľovi od 8. marca 2006 nárok na čiastočný invalidný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov zaniká a naďalej mu od 8. marca 2006 patrí invalidný dôchodok v sume 7 858 Sk mesačne určenej

podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“).

Rozhodnutím 2 následne odporkyňa v zmysle ustanovenia § 73 a § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení sťažovateľovi zvýšila sumu invalidného dôchodku od 2. mája 2007 na 18 911 Sk mesačne z dôvodu zmeny miery poklesu schopnosti sťažovateľa vykonávať zárobkovú činnosť od 2. mája 2007 zo 45 % na viac ako 70 %. Následne odporkyňa zvyšovala invalidný dôchodok sťažovateľa podľa osobitných predpisov s konečnou sumou 785,90 € od 1. januára 2011.

Predmetnými rozhodnutiami (rozhodnutím 1 aj rozhodnutím 2) bol zo strany odporkyne realizovaný rozsudok krajského súdu č. k. 6 Sd 9/2011-44 z 19. mája 2011 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 So 123/2009 z 30. júna 2010.

6.B Krajský súd následne rozsudkom č. k. 6 Sd 77/2011-66 z 11. októbra 2012 potvrdil napadnuté rozhodnutie 1 a rozhodnutie 2 a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Po podaní odvolania zo strany sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 rozsudok krajského súdu č. k. 6 Sd 77/2011-66 z 11. októbra 2012 potvrdil a sťažovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6.C Po tom, čo sťažovateľ zistil, že v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 je od strany 4 uvedené odôvodnenie z iného rozhodnutia najvyššieho súdu, žiadosťou doručenou najvyššiemu súdu 21. augusta 2014 žiadal o opravu písomného vyhotovenia predmetného rozsudku a o nápravu tohto pochybenia zo strany najvyššieho súdu.

6.D Najvyšší súd opravným uznesením sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 vzhľadom na skutočnosť, že v písomnom vyhotovení odôvodnenia jeho rozsudku sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 došlo k zrejmej nesprávnosti [keď od strany 4 za odsekom „Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací...“ namiesto pôvodného správneho odôvodnenia týkajúceho sa sťažovateľovej veci najvyšší súd omylom uviedol odôvodnenie

z počítačovej formy iného rozsudku], podľa § 164 OSP na návrh sťažovateľa opravil odôvodnenie predmetného rozsudku od strany 4 za odsekom „Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací ...“ tak, že uviedol správne znenie odôvodnenia rozsudku sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014.

6.E S ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ prostredníctvom krajského súdu podal voči rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014, ako aj voči opravnému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 dovolanie, krajský súd listom z 12. januára 2015 sťažovateľovi s ohľadom na znenie ustanovenia § 250s OSP oznámil neprípustnosť dovolania v dôchodkových veciach.

III.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd v zmysle dikcie ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákone neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. V nadväznosti na skutočnosť, že sťažovateľ prostredníctvom krajského súdu podal voči rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014, ako i voči opravnému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 dovolanie (bod 6.E), ústavný súd v úvode dospel k záveru, že s ohľadom na znenie ustanovenia § 250s OSP (v zmysle ktorého obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je prípustné) podanie dovolania zo strany sťažovateľa nepovažuje za účinný prostriedok nápravy a v dôsledku tejto skutočnosti neodmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej neprípustnosti, ale v potrebnom rozsahu ju ďalej preskúmal v rámci jej predbežného prerokovania.

10. Ústavný súd sa následne zaoberal otázkou, či sú naplnené ostatné predpoklady meritórneho prerokovania ústavnej sťažnosti, a dospel k záveru, že ide o zjavne neopodstatnený návrh v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „priateľnosť“ návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe priebehu namietaného konania či na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (opatreniu alebo inému zásahu) orgánu verejnej moci, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie (opatrenie, zásah) nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

11. Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným

dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako i práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 (bod 1 a 5).

IV.

12. V zmysle čl. 46 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. ...

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priehov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

14. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

15. Každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností. (čl. 13 dohovoru)

16. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej (právnickej) osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania, v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

17. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 28. mája 2014 v spojení s napadnutým opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 3/2013 z 24. septembra 2014 nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

Najvyšší súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať právne otázky v dôchodkových veciach.

18. Sťažnosti sťažovateľa chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (sťažovateľ bol toho názoru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v spojení s napadnutým opravným uznesením je ústavne neudržateľný a arbitrárny) a niekoľkokrát zdôrazňovaná argumentácia sťažovateľa o tom, že „... najvyšší súd v opravnom uznesení vychádzal z nesprávnej skutočnosti - predpokladu, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006 je právoplatné“ a že „... nemôže byť právoplatné rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ktoré... Sociálna poisťovňa odmieta vydať a nevysporiadal sa s tým ani Krajský súd v Košiciach, napriek tomu, že práve Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 9 So 123/2009 zo dňa 30. júna 2010 poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach sa nevysporiadal so zásadnou otázkou v tomto prípade, a to

rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 21. apríla 2006 ku dňu 8. marca 2006, ktoré som ja ako navrhovateľ nikdy nedostal...“.

19. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na náležité, právne správne a podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s napadnutým opravným uznesením, v rámci ktorého najvyšší súd správne poznamenal, že „... z dávkového spisu odporkyne vyplýva, že nárok na invalidný dôchodok vznikol navrhovateľovi 14. februára 2002 za účinnosti zákona o sociálnom zabezpečení. Rozhodnutím odporkyne z 21. apríla 2006 č. 500 824 0800 bol podľa § 73, § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení zvýšený invalidný dôchodok navrhovateľa s účinnosťou od 8. marca 2006 na 7 858 Sk, lebo pokles schopnosti navrhovateľa vykonávať zárobkovú činnosť bol od 8. marca 2006 45 %. Uvedené rozhodnutie navrhovateľ nenapadol opravným prostriedkom a nadobudlo právoplatnosť. Navrhovateľ sa domáhal doručenia rozhodnutia odporkyne z 8. marca 2006, avšak ako aj krajský súd, tak ani najvyšší súd nezistil, že by existovalo rozhodnutie z 8. marca 2006. Odporkyňa až rozhodnutím z 21. apríla 2006 č. 500 824 0800 na podklade Lekárskej správy posudkovej lekárky sociálneho poistenia [REDAKOVANÉ] z 8. marca 2006, o invalidnom dôchodku navrhovateľa rozhodla znova. Z obsahu lekárskej správy vyplýva, že predmetom skúmania invalidity navrhovateľa bolo posúdenie jeho dlhodobo nepriaznivého zdravotného stavu na základe kontrolnej lekárskej prehliadky, určenej na február 2006. Uvedenú lekársku správu podpísal aj samotný navrhovateľ. V tomto súdnom konaní, ktorého predmetom bolo preskúmanie neskorších rozhodnutí odporkyne sa preto súdy nemohli zaoberať zákonnosťou rozhodnutia a postupu pri vydaní skoršieho rozhodnutia odporkyne, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. V rámci tohto súdneho konania sa tiež nemožno domáhať doručenia akéhokoľvek rozhodnutia odporkyne, lebo na to slúžia iné právne prostriedky, akým je napríklad sťažnosť pre nečinnosť podľa zákona o sťažnostiach.

Zo spisov ďalej vyplýva, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010 sp. zn. 9So/123/2009 boli zrušené dve rozhodnutia odporkyne z 25. februára 2008, obe pod č. 500 824 0800 0 v spojení s rozhodnutím z 15. októbra 2008 č. 500 824 0800 0 z dôvodu, že podľa lekárskej správy, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie bolo zistené zhoršenie zdravotného stavu v porovnaní so stavom v roku 2002

a došlo k zmene čiastočnej invalidity na invaliditu od 2. mája 2007, avšak lekárska správa neobsahovala posúdenie miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť podľa § 70 a nasl. zákona o sociálnom poistení, teda podľa zákona účinného v čase podania žiadosti navrhovateľa o prehodnotenie čiastočného invalidného dôchodku (11. apríla 2007). Obsahovala posúdenie zdravotného stavu len podľa § 263a zákona o sociálnom poistení a § 29 zákona o sociálnom zabezpečení. V ďalšom konaní mala preto odporkyňa posúdiť zdravotný stav navrhovateľa k 2. máju 2007 aj podľa zákona o sociálnom poistení a vypočítať dôchodok podľa aktuálne účinného právneho predpisu. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 19. mája 2011 č. k. 6 Sd 9/2011-44 zrušil rozhodnutia odporkyne 1, 2, 3 z 9. novembra 2010, všetky pod číslom 500 824 0800 0, ako aj rozhodnutie odporkyne z 9. marca 2011 č. 500 824 0800 0 z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí odporkyne a nevysporiadania sa s námietkami navrhovateľa vo vzťahu k výpočtu invalidného dôchodku.

Preskúvanými rozhodnutiami v tomto konaní tak odporkyňa realizovala rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010 sp. zn. 9 So 123/2009, ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2011 č. k. 6 Sd 9/2011-44.

Rozhodnutím 1 z 2. septembra 2011 č. 500 824 0800 0 bolo v súlade s § 263a ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení (v znení zákona č. 529/2006 Z. z.) odporkyňa rozhodla o nároku navrhovateľa na čiastočný invalidný dôchodok podľa § 37 zákona o sociálnom zabezpečení v sume 4 372 Sk s účinnosťou od 8. marca 2006 (teda od dátumu zmeny výšky invalidného dôchodku z dôvodu preskúmania trvania invalidity podľa § 263 ods. 2 účinného do 18. júla 2006). Odporkyňa ďalej v súlade s § 263a ods. 5 zákona o sociálnom poistení rozhodla, že súčinnosťou od 8. marca 2006 nárok na čiastočný invalidný dôchodok navrhovateľovi podľa zákona o sociálnom zabezpečení zaniká a naďalej má navrhovateľ s účinnosťou od 8. marca 2006 nárok na invalidný dôchodok v sume, určenej podľa zákona o sociálnom poistení (z dôvodu, že navrhovateľovi patrí invalidný dôchodok vo vyššej sume, teda v sume určenej podľa zákona o sociálnom poistení). Výška invalidného dôchodku uvedená v tomto rozhodnutí vypočítaná podľa oboch právnych predpisov (zákona o sociálnom zabezpečení ako aj zákona o sociálnom poistení) ani nemohla byť sporná, lebo odporkyňa už onej právoplatne rozhodla predchádzajúcimi rozhodnutiami (rozhodnutie

odporkyne z 2. apríla 2002 č. 500 824 0800 a rozhodnutie odporkyne z 21. apríla 2006 č. 500 824 0800), ktoré nadobudli právoplatnosť.

Rozhodnutím odporkyne 2 z 2. septembra 2011 č. 500 824 0800 0 bola navrhovateľovi podľa § 73, § 112 ods. 4 zákona o sociálnom poistení zvýšená suma invalidného dôchodku od 2. mája 2007 z dôvodu zvýšenia miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, ktorá bola u navrhovateľa zistená od 2. mája 2007 o viac ako 70 %. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že okrem výpočtu sumy invalidného dôchodku, pre výpočet ktorej sa použili hodnoty z rozhodnutia o priznaní čiastočného invalidného dôchodku, ktorý bol navrhovateľovi priznaný podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, odporkyňa vypočítala, berúc do úvahy rozsudky najvyššieho a krajského súdu, aj sumu invalidného dôchodku pre situáciu, ak by navrhovateľovi od 2. mája 2007 vznikla nová invalidita. Suma invalidného dôchodku, ktorá by navrhovateľovi patrila, ak by invalidita vznikla od 2. mája 2007 bola však nižšia ako suma invalidného dôchodku, pre ktorú sa použili hodnoty z predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia o priznaní čiastočného invalidného dôchodku navrhovateľa (rozhodnutie odporkyne z 2. apríla 2002 č. 500 824 0800).

Pri výpočte výšky invalidného dôchodku uvedeného v napadnutom rozhodnutí 2 z 2. septembra 2011 č. 500 824 0800 0 mal navrhovateľ námietky k určeniu osobného mzdového bodu v rokoch, v ktorých získal aj vymeriavací základ aj náhradnú dobu. Podľa názoru navrhovateľa mu mal byť osobný mzdový bod v týchto prípadoch počítaný ako podiel osobného vymeriavacieho základu a alikvotnej časti všeobecného vymeriavacieho základu. ...

Ak podľa názoru navrhovateľa mu mal byť za rok 2001 (obdobne za roky 1998 a 1999) vypočítaný osobný mzdový bod ako podiel osobného vymeriavacieho základu alikvotnej časti všeobecného vymeriavacieho základu, uvedený názor nemá podklad v platných právnych predpisoch. Iné dôvody nesprávnosti napadnutých rozhodnutí odporkyne navrhovateľ neuviedol.

Výpočet invalidného dôchodku navrhovateľa uvedený v rozhodnutiach odporkyne považoval aj odvolací súd za zodpovedajúci zákonu a intenciám rozsudku Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 30. júna 2010 sp. zn. 9 So 123/2009, ako aj rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2011 č. k. 6 Sd 9/2011-44. ...

Pre úplnosť treba uviesť, že v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2009 sp. zn. 7 So 197/2007, ktorým podporoval navrhovateľ svoje tvrdenia, sa riešila iná právna situácia, lebo odporkyňa tu počítala osobný mzdový bod tak, že vôbec nezohľadnila skutočnosť, že časť kalendárneho roka bolo čerpané voľno (kedy si navrhovateľ zvyšoval kvalifikáciu). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uvedenom rozhodnutí teda primárne zaoberal skutočnosťou, že odporkyňa vôbec do výpočtu výsledného osobného mzdového bodu nezahrnula alikvotnú časť osobného mzdového bodu patriaceho za náhradnú dobu štúdia. Veta, ktorú citoval navrhovateľ z uvedeného rozsudku je preto vytrhnutá z kontextu celého jeho odôvodnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto stotožnil s právnym názorom krajského súdu a považuje rozhodnutia odporkyne za súladné so zákonom. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.“.

20. S ohľadom na už uvedené zmienené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s napadnutým opravným uznesením a označenými právami sťažovateľa (bod 1) neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie v petite označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

21. Najvyšší súd na základe žiadosti sťažovateľa (bod 6.C) v zmysle ustanovenia § 164 OSP vykonal nápravu, keď v napadnutom opravnom uznesení uviedol správne odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 6.D), v ktorom sa v súlade so zákonom v plnom rozsahu vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľa. Takýto postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd.

22. Keďže sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie v petite označených práv (bod 5), ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd jeho návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

23. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015